

ปัจจุบัน ใช้เครื่องมือประมวลที่หลากหลายขึ้น เช่น

**อวนจนปู/ อดีตเพียงไปวางแผนเย็นไปเก็บตอนเช้า ประมาณ ๑๐ ปีที่แล้ว ชาวบ้านเริ่มเปลี่ยนวิธีการ
วางแผน ก็มีการลอยทั้งกลางวันและกลางคืน ส่วนอวนจนปู อีกชนิดคืออวนจนปูสำหรับปูดำ ชาวบ้านจะซื้อ
อวนมือสองที่บ้านญี่ปุ่น เรือประมงพาณิชย์ใช้เป็นอวนล้อมปลาโอมาก่อน ชาวบ้านจะดัดแปลงให้
สั้นและตื้นเหมาะสมกับสภาพของอ่าว**

อวนลอยกุ้งสามชั้น ทำด้วยด้วย ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น

**อวนลอยกุ้งชั้นเดียว ทำด้วยเย็น ทำด้วยเย็น ชาวบ้านเริ่มใช้ประมาณ ๑๐ ปี นี้เอง มีจุดเด่นที่สามารถลอยกุ้งใน
เวลาน้ำใส กุ้งจะติดคีกกว่าอวนลอยกุ้งสามชั้น ชาวบ้านบอกว่าสาเหตุที่ต้องเพิ่มอวนชนิดนี้เพื่อให้เหมาะสมกับ
สภาพอ่าวปัตตานีของปัจจุบัน ในอดีตนั้นอ่าวปัตตานีมีความลึกมาก อย่างที่น้ำจะมีความใส่**

**เบ็ดรวมปลากุ้งทะเล เป็นอาชีพหนึ่งที่ในอดีตชาวบ้านดาโต๊ะเกย์ทำ พอมาระยะ ๘ ปีที่แล้ว
ชาวบ้านเลิกไป เพราะปลากุ้งมีน้อย แต่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอ่าวปัตตานีในปีนี้ ๒๕๕๑ ปลากุ้งที่เกือบจะ
สูญพันธุ์ กลับมาชุกชุมอีกรั้ง ชาวบ้านที่เลิกทำเบ็ดรวมกลับมาทำใหม่**

**ตกเบ็ดปลาเก้า เป็นอาชีพที่ชาวบ้านดาโต๊ะมีความชำนาญมาก และเป็นอาชีพหนึ่งเดียวที่ชาวบ้าน
รอบปัตตานีทำไม่เป็นและ คนดาโต๊ะบางคนก็ทำไม่เป็น อาชีพนี้เกิดขึ้นพร้อมๆ กับเกิดโพงพาง แต่ที่
ชาวบ้านเริ่มนิยมทำอาชีพนี้อย่างจริงจังประมาณ ๑๐ ปีมานี้เอง ดังนั้น ชาวบ้านกลุ่มนี้เห็นด้วยกับการสร้าง
โพงพาง เพราะเป็นพื้นที่สร้างรายได้ แต่อีกกลุ่มที่มีอาชีพอ่ายอันไม่เห็นด้วย เพราะเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งที่
ทำให้สัตว์น้ำในอ่าวลดลง**

**แทงกุ้ง ในตอนกลางคืน เป็นอาชีพสำหรับเด็กๆ อายุประมาณ ๘ -๑๒ ปี ใช้พื้นที่หน้าหมู่บ้าน เช่น
บีดติงบูนเบื้องชา บีดติงบูนเบื้องจี บีดติงปาลอกาย**

**ชาวบ้านดาโต๊ะเป็นชาวบ้านกลุ่มแรกๆ ที่รวมกลุ่มกับชาวบ้านบูดี ต่อต้านอวนรุนและอวนลาก ที่รุน
ในอ่าวปัตตานี จนในที่สุดอวนรุนต้องออกไปรุนในอ่าวไทย แต่ไม่ได้หมายความว่า ไม่ได้สร้างปัญหา เพราะ
ไปทำลายอุปกรณ์ประมงของชาวบ้านในส่วนที่ทำประมงฝั่งอ่าวไทยแทน**

**หลังจากที่สัตว์น้ำในอ่าวไทยลดลงและน้ำมันแพง ทำให้ผู้ประกอบอวนรุนและอวนลากพยายาม
สร้างเงื่อนไขกับรัฐ ต้องการให้รัฐรับซื้ออุปกรณ์เครื่องมืออวนรุนและอวนลากเพื่อจะได้ไปทำอาชีพอื่น**

**ชาวบ้านดาโต๊ะสะท้อนความรู้สึกว่า ปัจจุบันอวนรุนและอวนลากในอ่าวไทยมีจำนวนน้อยลง ทำให้
สัตว์น้ำที่หายไปจากชายฝั่งมาเป็นเวลานานเริ่มเข้ามา เช่น ปลาทูปลาหลังเขียวและกุ้ง ปัจจุบันชาวบ้านดา
โต๊ะ บ้านบูดี บ้านตะโล๊ะสามีแล จับสัตว์น้ำได้ครั้งละมากขึ้น บางวันได้รายได้ถึง ๒,๐๐๐-๓,๐๐๐ บาทต่อ
วัน และอีกปรากฏการณ์หนึ่งคือชาวบ้านดาโต๊ะบางคนออกอวนลากตั้งขายฝั่ง (บูกะบีอสา) ได้วันละ
๓๙,๐๐๐ ต่อวัน เป็นเหตุการณ์ที่หายไปนานสำหรับอวนลากตั้ง**

**ชาวบ้านให้ความเห็นว่าสาเหตุที่สัตว์น้ำเริ่มเข้ามาตามแนวชายฝั่ง เป็นเพราะปัจจุบันรัฐบาลการขันขัน
ในเรื่องจับเรือที่ทำประมงพิดกฎหมาย และสร้างばかりรังเทียมอันเนื่องมาจากโครงการพระราชดำริ เช่น การ
ทึ่งโนกีร็อไฟในอ่าวไทยจากปลายแหลมไปจนถึงปากใน ในขณะเดียวกันชาวบ้านก็มีสวนร่วมในจัดการ**

ดูแลช่วยเป็นหูเป็นตาในการเฝ้าระวังพื้นที่ทะเลซึ่งชาวบ้านมีความรู้สึกว่าเป็นพื้นที่สาธารณะ เช่น ออฟฟิเชียล รามา ที่ใครก็ได้สามารถใช้ประโยชน์อย่างยุติธรรมและยั่งยืน

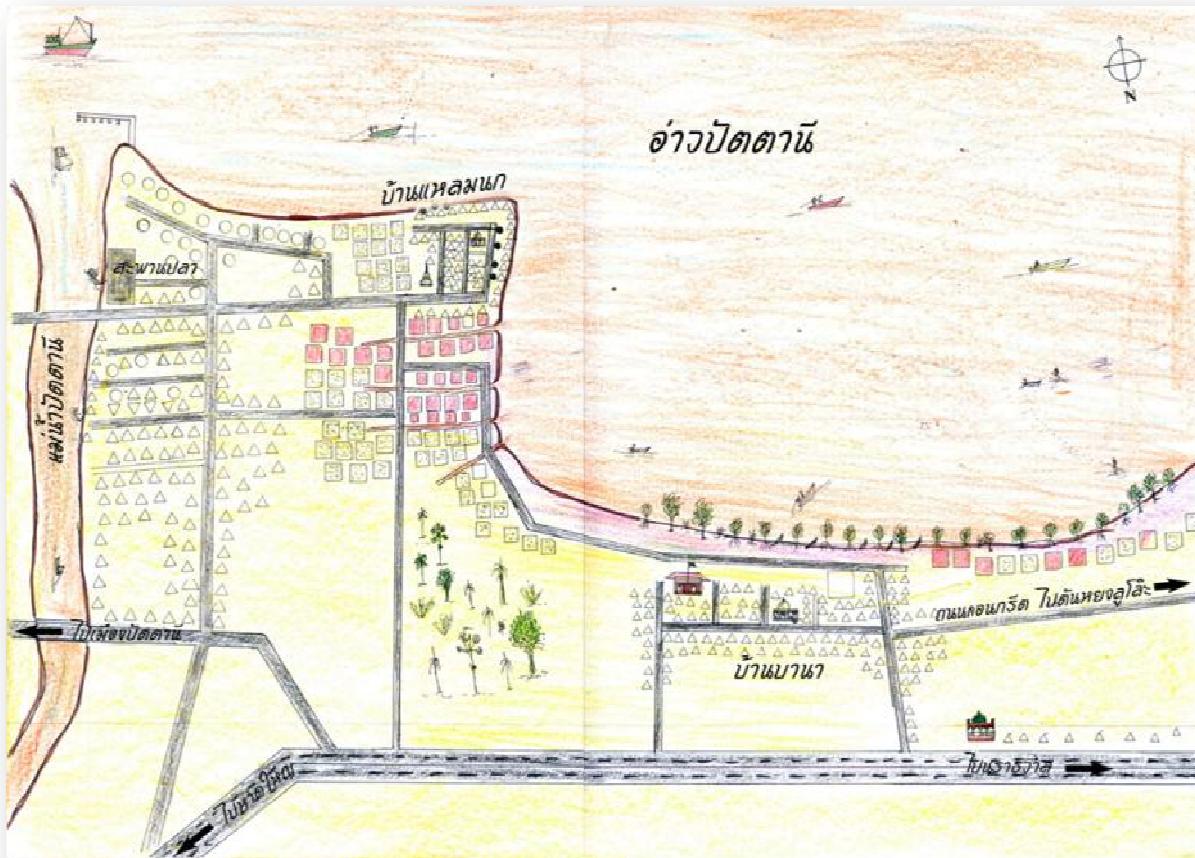

บ้านแหลมนา

บ้านแหลมนก ตำบลบานา อำเภอเมือง เป็นหมู่บ้านที่คนต่างดิ่นมาอยู่อาศัยและมีวิถีชีวิตที่แตกต่าง กัน บางส่วนมาจากป่าราษฎร์ สงขลา เพชรบุรี รายภูฐานี นครศรีธรรมราช และมีทั้งไทยพ通知ว่า

ประมาณ ๓๐ ปี ที่แล้ว พื้นที่ทะเลหน้าหมู่บ้านแหลมก้มีแต่ความว่างเปล่าไม่มีปักเพื่อเป็นเขตเลี้ยงหอยแครง เลี้ยงหอยแมลงภู่ ต่างกับปัจจุบันโดยสิ้นเชิง ถ้าเราแล่นเรือผ่านไปด้านนี้จะรู้สึกว่า บริเวณที่เคยเป็นพื้นที่สาธารณะ บัดนี้เป็นของส่วนบุคคล ไปเสียแล้ว

ชาวบ้านแห่ลงนกคนหนึ่ง เดิมเป็นคนนครศรีธรรมราชบอกว่า คนที่แห่ลงนกของบางกรังก็มีเรื่องขัดแย้งกันในการจับของพื้นที่และที่อยู่อาศัย เช่น ชาวบ้านที่เลี้ยงหอยแครงสามารถสร้างบ้านในน้ำได้ เพราะเวลาเก็บหอยที่เลี้ยงหินน้ำจะติดเศษหอยต่างๆ กลับมาด้วย ชาวบ้านเรียกว่า กือราบปาก เศษหอยเหล่านั้นเอ้าไปพิงในทะเลไก่บ้าน นานเข้าทะเลน้ำบ้านก็ถูกลายเป็นกองเศษหอยในทะเลแล้วก็สร้างบ้าน

แสดงบ้านแหลมนา

ในหมู่บ้านแหลมนาบ้านอีกมากที่ไม่ได้เลี้ยงหอยแครง แต่ทำงานอื่นๆ เช่น งมหาหอยแลงภู่ หอยนางรม วงระบบออกไม่ໄพ ใช้สำหรับดักปลาดุกทะเลและปลาเก้า ซึ่งเป็นอาชีพใหม่ในอ่าวปัตตานี ที่ชาวบ้านรอบอ่าวปัตตานีไม่มีความชำนาญ นอกจากนี้ ยังมีคนจากนครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี และเพชรบุรี มาทำสวนลากข้างซึ่งทำให้เกิดการเลียนแบบของชาวบ้านรอบอ่าวอยู่บ้าง กระจายตัวไปลากตามที่ต่างๆ เช่น ที่หน้ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี แตกต่างจากชาวบ้านในท้องถิ่นที่จะไม่ไปใช้พื้นที่หากินในบริเวณอื่นที่ไม่ใช่ละแวกบ้านของตน

ชาวบ้านที่เป็นคนไทยพุทธคนหนึ่งอยู่ที่บ้านแหลมนาาราว ๒๕ ปีแล้ว มีอาชีพงมหาหอยแมลงภู่ และหอยนางรม เล่าว่าเรื่องตามพื้นที่ชาวทะเลต่างๆ เช่น สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชมาจนถึงที่นี่ สาเหตุที่มาทำอาชีพนี้ เพราะคนในพื้นที่ไม่ทำ แรกๆ ที่เข้ามาทำอาชีพนี้ รายได้ประมาณ ๑,๐๐๐ – ๑,๕๐๐ บาทต่อวัน ใช้พื้นที่หน้าบ้านเท่านั้น หลังจากที่แหลมนา้มีการจับของที่เลี้ยงหอยแครง พื้นที่บางส่วนที่เคยหาหอยได้กลับหายไปแล้ว ต้องออกไปหากินบริเวณอื่นๆ เพราะพื้นที่มีเจ้าของหมุดแล้ว